

f. A. ommeldte Tilfælde og derved afskar mig fra i Rigsdagen at omtale andre Tilfælde end disse. Det turde derfor være noget bag efter, naar det kgl. Sundhedskollegium nu omtaler en Del andre Tilfælde, men det følger dog af sig selv, at jeg i det følgende ogsaa skal skænke disse Tilfælde Omtale.

Naar det kgl. Sundhedskollegium nu udtaler, at af de over 800 Sager, hvori jeg har fulgt Sundhedskollegiets Raad, er der „henimod 500 Sager, som drejer sig om ret uvæsentlige Detailspørgsmaal, i hvilke det vanskelig kan blive Tale om Uoverensstemmelser af Betydning“, saa tror jeg, at Kollegiet tager ganske fejl. Jeg i det mindste er ganske vis paa, at hvis jeg uden Undtagelse havde fulgt det kgl. Sundhedskollegiums Indstillinger med Hensyn til Besættelse af Distriktslægeembeder og Bortgivelse af Apotekerprivilegier, men i 8 Sager om Medicindistributioner eller om Apotekeres Fritagelse for Isforsyning var gaaet imod det kgl. Sundhedskollegiums Indstilling, saa vilde Kollegiet ingenlunde have anset dette for noget uvæsentligt, men vilde have fundet Anledning til stærk Misfornøjelse og i saa Tilfælde efter min Mening med bedre Støtte i de faktiske Forhold, end det nu er Tilfældet, idet der ved disse Sagers Afgørelse kan blive Spørgsmaal om at anvende en særlig Viden om Medicinal- og Apotekerforhold.

Imidlertid, nu siger altsaa det kgl. Sundhedskollegium, at der er omtrent 100 Sager, hvori Afgørelsen er truffen uden at være tilraadet af Kollegiet, men Kollegiet undlader ogsaa nu at fremkomme med en Fortegnelse over disse Sager, og jeg er saaledes fremdeles afskaaret fra nogen Belysning i det enkelte af andre Sager end dem, det kgl. Sundhedskollegium i sin Redegørelse fremdrager.

Af disse skal jeg først omtale Forholdene vedrørende Sindssygevæsenet, idet jeg forbigaar alle de Foranstaltninger, som med større eller mindre Medvirken fra det kgl. Sundhedskollegiums Side ere truffene før min Embedstid. Dog skal jeg nævne, at den Omstændighed, at der har været nedsat en Kommission, og at denne har afgivet en Betænkning, paa ingen Maade binder Justitsministeriet, særligt naar Udførelsen af Kommissionens Planer støder paa afgjort finansiel Modstand i Rigsdagen. I denne Henseende skal jeg henvise til det Lovforslag om en Udvidelse af Viborg Sindssygeanstalt, der i Overensstemmelse med Kommissionsbetænkningen blev forelagt Rigsdagen i Samlingen 1900—01, hvorefter der med en Bekostning af 2,452,000 Kr. eller 2,538,000 Kr., — alt efter hvilket Projekt, der gennemførtes — skulde tilvejebringes 360 nye Pladser paa Anstalten i Viborg. Dette Forslag mødte afgjort Modstand i Rigsdagen, hvor man vel ønskede et saadant Antal nye Pladser, men fandt, at den foreslaaede Sum var meget for høj. Den daværende Justitsminister lod da Planerne omarbejde, og ved min Embedstiltrædelse fremkom omarbejdede Planer med en foreslaaet Anlægsudgift af ca. 1,935,000 Kr. Da jeg baade fandt, at denne Udgiftsforandring ikke paa langt nær stemmede med Rigsdagens Krav, og da jeg selv fandt, at den krævede Udgift var aldeles urimelig, vægrede jeg mig bestemt ved at forelægge Forslaget for Rigsdagen. Jeg hverken skal eller vil forelægge Forslag, om hvilke jeg mener, at Udgifterne ere meget for høje, og om hvilke jeg ved, at jeg ikke vil kunne gennemføre dem i Rigsdagen.

Følgen af denne min Vægning var, at der nogen Tid efter fra den tidligere Overlæge ved Viborg Sindssygeanstalt, nu Overlæge ved Aarhus Sindssygeanstalt, Dr. med. Hallager, og Bygningsinspektør, Arkitekt Kampmann, fremkom en ny Plan, hvorefter Bygningsudgifterne, med Tilvejebringelse af det samme Antal nye Pladser for Sindssyge, kunde reduceres til mindre end en Trediedel, siger og skriver en Trediedel, nemlig fra ca. 2½ Mill. Kr. til 780,000 Kr., hvorefter Forslaget blev meget velvillig modtaget i Rigsdagen og vedtaget, og Udvidelsen i Overensstemmelse dermed med en hidtil eksempelløs Hurtighed blev gennemført. Dette Forslag havde det kgl. Sundhedskollegium til Erklæring i 3 Uger uden at gøre nogen Indvending imod det, og naar Sundhedskollegiet klager over, at denne Frist var for kort og derhos nu besværer sig over, at den stedfndne Udvidelse har Mangler, saa skal jeg derved bemærke, at naar Udvidelsen ikke skulde være bleven udsat et helt Aar, kunde Fristen af Hensyn til Rigsdagssamlingens forestaaende Slutning ikke blive længere, at en Frist af 3 Uger til at bedømme en Plan i en Sag, som det kgl. Sundhedskollegium tidligere gentagne Gange havde haft til Behandling, var fuldkommen tilstrækkelig, at Planen helt igennem var udarbejdet under Medvirkning af fornævnte Overlæge Hallager, at den havde været forelagt til Betænkning for Overlægen paa Viborg Sindssygeanstalt, Dr. med. Geill, og endelig at det kgl. Sundhedskollegium ikke i sin Redegørelse